

bestemme, at der skal udnævnes en Kurator. Men naar det er besluttet, at der skal udnævnes en Kurator, saa udnævner Skifteretten ham, naar ikke alle Bedkommende ere enige, og naar der ikke skal være en Kurator, saa bestemmer Skifteretten ogsaa, hvem der skal overtage disse Forretninger. Altsaa i Hovedsagen bliver det dog Skifteretten, der, saasnart Enighed ikke er tilstede, udpeger den Person, hvorom der er Tale, den egentlige Magt og Myndighed bliver altsaa ved at ligge hos Skifteretten, naar ikke som sagt Alle ere enige i Et og Alt. Jeg skal ikke opholde det ærede Thing længere.

Octavius Hansen: I Modfatning til det ærede Medlem for Sorø Amts 2den Valokreds (Alberti) maa jeg finde, at den Bestemmelse i § 74, hvorved der under visse Forudsætninger gives Afslut til, at offentligt Skifte kan undlades, selv hvor der er umyndige Arvinger, er en af de bedste Bestemmelser i Loven, og jeg vil endog sige, at jeg havde ønsket, at den Tank, der saaledes ligger til Grund, at altsaa offentlig Skiftebehandling kan undlades i et vist Tilfælde, hvor det nu er nødvendigt, havde strakt sig noget længere i Loven, og navnlig ogsaa forsaavidt var kommet til Anvendelse, som den Bestemmelse, der nu findes i Lovforslagets § 8, i saa Tilfælde maatte ikke var kommen ind. Der staar nemlig der, at i Tilfælde af Uenighed mellem Arvinger, som have begyndt privat Skifte — altsaa umyndige Arvinger — er enhver enkelt af dem berettiget til at fordrø Voet opgjort og delt ved Skifteretten i Overensstemmelse med Reglene for Behandlingen af Dødsboer, i hvilke Arv og Gjaldb vedgaas. Dette vil altsaa sige, at naar Arvingerne ere begyndte at behandle et Bo, og der opstaar nogen Uenighed imellem dem, saa skal en enkelt chikanøs Arving kunne sige til de andre: Hvis I ikke rette Oder efter mig paa dette Punkt, vil jeg forlange offentlig Skiftebehandling, og saa skal der betales Skiftegebyrer, I gjøre altsaa bedst i at komme overens med mig. Dette er en Bestemmelse, som i høi Grad kan misbruges af chikanøse Personer til at sætte deres Mening igjennem i Punkter, hvor de maatte ikke have Ret. I Dvrigt maa jeg bemærke, at naar jeg siger, at jeg samstemmer med Tanken i § 74, saa er jeg lige saa lidt som den ærede foregaaende Taler blind for, at det er en høit usædvanlig Ting, at vi her lægge i en Embedsmands Haand, overlade til en Embedsmands Skjøn, om der skal betales en Skat eller ikke til Staten, en Skat, som kan være meget bebyrdende. Skifteforvalteren skal i disse Tilfælde kunne sige, om der skal være offentligt Skifte eller privat Skifte. Dette er praktisk set det Samme som at sige, om der skal betales 1 $\frac{1}{3}$ Procent til Statskassen eller kun 1pro mille, som der staar i § 77, og denne Bestemmelse er i og for sig saa meget mere betænkkelig, som det ikke kan negtes, at den

i Almindelighed vil gaa ud over de smaa Boer, hvor Arvingerne ikke med Hensyn til Soliditet frembyde den Garanti, som Arvingerne ofte gjøre i store Boer. Naar Skifteforvalteren ved, at han i et Bo, hvor der ogsaa er umyndige Arvinger, har meget velstaaende Arvinger, og altsaa, hvis der skulde blive Tale om, at de Umyndige bleve forurettede, har solide Personer at holde sig til, vil han naturligvis have mindre Betænklighed ved at lade Voet gaa over til den halvt offentlige, halvt private Skiftebehandling, som omhandles i § 74, end han vil være i de Tilfælde, hvor Arvingerne vel ere meget honnette Folk men ikke eie Andet, end hvad de staa og gaa i. Det vil han sige til sig selv: jeg kjender ikke disse Personer; rigtignok kan jeg efter Loven skaffe mig nogen Garanti gjenneem Attester fra Præster eller kommunale Myndigheder osv., men hvis disse Arvinger skulde besvige den Umyndige, er der Ingen, som denne kan faae Regres hos. Han vil i saa Tilfælde sige: jeg lader dette Bo komme til at svare 1 $\frac{1}{3}$ Procent, og lader det altsaa ikke alene gaa ud over den umyndige Arving, men lader ogsaa de andre fattige Arvinger, som kunde trænge til hver Skilling, der er i Boet, komme til at svare Skat til Staten. Dette er ganske vist en temmelig uhyggelig Situation, og det er mildest talt anomalt at lægge en saadan Myndighed i Hænderne paa en Embedsmand, lade en saadan Sag bero paa hans Skjøn; men jeg for mit Bedkommende erkjender fuldtændig, at det er meget vanskeligst at komme ud fra den nuværende Stilling hejmod den Stilling, man kunde ønske at faae, en vukkelig fornuftig og billig Sportulering med Hensyn til Skifte af Dødsboer m. v., og jeg for mit Bedkommende følger mig fuldkommen beroliget ved den Erklæring, som den høitærede Minister i Aften har afgivet, og som det glædede mig særdeles at høre, at han allerede har indledet Strid til at faae en Forandring med Hensyn til Sportuleringen ved Skifte af Dødsboer. Paa den anden Side kan jeg ikke tillægge den Betragtning, som den høitærede Justitsminister i Forbindelse dermed gjorde gjældende, at det var nødvendigt, at man først vedtog de almindelige juridiske Regler for Dødsboers Behandling, forinden man kom til at behandle Sportelvasenet, nogen afgjørende Vægt; thi det forekommer mig ikke, at der er Noget i Veien for, at begge Materier kunne behandles samtidigt. Naar den høitærede Justitsminister i en Samling forelagde en Lov som denne, og Finansministeren eller Justitsministeren paa hans Begne i samme Samling forelagde en Lov, hvorved Sportuleringen med Hensyn til Dødsboer blev omordnet, kunde det meget godt gøres paa samme Tid, og navnlig som Forholdene nu ere; hvor man kan antages at være nogenlunde enig om nærværende Lovforslag, vil der ikke kunne være Noget i Veien for, at den ærede Minister, naar han til Efteraaret forelagde